

MEDITATIO XXV.

De creatione hominis.

PUNCTUM I.

Creatio hominis. EADEM die, cum bestiis, creavit hominem, ut commonefaceret humilitatis: dum se quisque considerat, cum illis participare naturam animale[m] et sensitivam.

Deus, in creatione viventium, cepit ab imperfectioribus, et sensim ad perfectiora progressus est. Quo monemur profectus quotidiani in virtutibus, et ut cantemus Deo quotidie canticum novum, ex novo profectu.

Postremò creavit hominem, ut perfectissimum, et in quo omnem naturam copulabat; et ut eum, cujus causâ erant cætera. Quocircâ, hæc alia præire decuit, ut statim eis frui posset, veniens ad habitationem plenè instructam.

PUNCTUM II.

Mysteria. Aliter in creatione hominis loquitur Deus. 1. Non ait: *Fiat*, aut: *Producat terra*; quòd homo, secundùm animam, non fieret ex aliquo; sed à solo Deo, ex nihilo. Quo monemur, ut et ipsum super omnia diligamus, à quo solo sumus. O Deus, *vi-*
Ps. 79. 16. neam islam... perfice (animam hanc) *quam plantavit dextera*

dextera tua. 2. Ait: *Faciamus*; ad insinuandum mysterium divinarum personarum, quarum imaginem refert homo; ut quasi deliberarent de creando homine, quem præviderent fore ingratum, et tanto reparandum opere. Et tamen concludunt: *Faciamus*. Quid tibi retribuam? 3. Monemur omnia cum consilio agere, præsertim gravia: *Fili, sine consilio nihil facias: et post factum non pœnitebis. Consiliarius* Eccli. 32. autem *sit tibi unus de mille*: Deus potissimùm: *Consilium meum justificationes tuæ.* Secundùm has, consilia captanda. 4. Insinuat se facere hominem, tantùm quàm capace[m] consortii, et amicitia[e], cum Deo ipso. Nempè *Deliciae ejus ab initio fuerunt, esse* Prov. 8. 31. *cum filiis hominum.*

PUNCTUM III.

Excellentia[e] sex, secundùm quas anima hominis est imago Dei. 1. Deus est spiritus: et ita, invisibilis, et indivisibilis, ac proindè totus in quavis rei parte: et dat esse, vitam et motum rebus. Sic anima nostra invisibilis est, et indivisibiliter existens in quavis corporis parte: dans singulis vitam, et operationem, pro cujusque partis exigentia: *Auferes spiritum eorum, et deficient, et in pulverem suum revertentur.* Gratias ago, quòd talem animam mihi dederis, ut adorem te in spiritu, et veritate. Da, ut etiam *spiritu facta carnis mortificem.* 2. Anima hoc à Rom. 8. 13. Deo habet, quòd sit immortalis, ut à corpore non pendeat vita ejus, et eo pereunte, spiritus redeat

ad Deum qui fecit illum; à quo recipit locum pro meritis. O Domine, qui mihi dedisti spiritum immortalem secundum naturam, da etiam, secundum gratiam, quæ est vita beata! Porrò Deus est immortalis per suam essentialiam, homo, per participationem: ac ita ex voluntate Dei pendet: *Regi seculorum immortalis et invisibilis, soli Deo honor et gloria.*

3. Anima refert Trinitatem, quòd, una existens, habeat tres potentias, intelligendi, memorandi quæ intellexerit, et volendi. Et sicut Pater intelligendo producit verbum, et amando, cum Filio producit Spiritum sanctum: ita anima format verbum ipsius Dei, et amorem spirat in illum. 4. Prædita est libertate, quòd sequitur ex præcedenti; ut à nemine cogi queat. 5. Est capax sapientiæ et gratiæ; ut à solo Deo expleri possit. 6. Habet dominium in omnia visibilia, et est finis proximus illorum. Nam et compendio continet in se totum mundum, ut Deus eminentissimè omnia possibilia. Hæc est dignitas hominis. Cujus est imago hæc? Si Dei, redde eam Deo. Agnosce, homo, dignitatem tuam.

PUNCTUM IV.

Quòd Deus creavit hominem ad similitudinem suam, secundum gratiam et dona spiritualia: Undè dicitur: *Quòd fecerit Deus hominem rectum.* Nam opera Dei sunt perfecta. Cùm ergo homo capax esset supernaturalis similitudinis cum Deo, conveniebat ut talis conderetur. Accepit autem perfectam.

Justitia
originalis.
Ecc. 7.
30.

1. Quia anima perfectè subdebatur Deo, per gratiam. 2. Quia dominabatur appetitui per justitiam originalem, ut nullam sentiret rebellionem. 3. In ipsum corpus redundabat immortalitas, quæ posset non mori. Nec mortuus fuisset homo, nisi Adam peccasset. Hæc data primis parentibus: at et mihi, et omnibus, in illis, ex divinâ dispositione, si Adam perstitisset. Quare, ut pro acceptis, seu mihi exhibitis, gratias agam.

PUNCTUM V.

Quòd Deus fecit hominem aliarum rerum dominum. Quam dignitatem miratur David: *Quid est homo, quòd memor es ejus...? Omnia subjecisti sub pedibus ejus.* Undè eis uti potest pro libitu, et mac-
Domi-
nium in
omnia.
Psal. 8 5
et 8.
Gen. 1. 18.
Gen. 2. 19.

tare pro usu, vel ad voluptatem: *Dominamini, inquit, piscibus maris, etc.* Quare etiam adduxit ea ad Adam, velut ad hommagem ei præstandum, et ut nomina imponeret.

Post peccatum etiam, jus habet utendi, et industriam à Deo accepit, ut sibi subiciat etiam feras, ut ait S. Jacobus: *Omnis natura bestiarum, Jac. 3. 7 et volucrum, et serpentium, et cæterorum domantur, et domita sunt à naturâ humanâ.* Utinam et passiones bestiales ego domarem, in animalibus significatas: in piscibus, concupiscentiam carnalem; in volatilibus, ambitionem et superbiam; in serpentibus, cupiditatem terrenorum; in feris et bestiis, iram

Jas. 3. 8. et vindictæ appetitum ! Una est lingua , quam nemo domare potest , ut idem subjicit apostolus.

MEDITATIO XXVI.

De formatione corporis Adæ , et inspiratione animæ.

PUNCTUM I.

Corpus formatum ante animam QUOD Deus voluit seorsim narrari formationem corporis , et quidem priusquam animæ infusionem : nempè , ut intelligeretur , cum reliquæ animantes ex terrâ sint , secundum animam et corpus , hominem non nisi secundum corpus. Non creavit autem ex nihilo , sed *formavit de limo* , ut intelligeret fragilitatem suam , et quòd ex se mortalis sit.

Eccli. 10. 9. Docu. menta. Rom. 9. 20. Isa. 64. 8. Jer. 18. 6. Gen. 3. 19. Hic , 1. humiliabitur , sibi met dicens : *Quid superbit terra et cinis ?* 2. Non obloquetur Deo , quidquid sibi eveniat : *Numquid dicit figmentum ei qui se finxit : Quid me fecisti sic ?* 3. Confidet : *Et nunc , Domine , Pater noster es tu , nos verò lutum : et factor noster tu , et opera manuum tuarum omnes nos. Ne irascaris , Domine , satis.* 4. Resignabit se Deo : *Ecce sicut lutum in manu figuli , sic vos in manu meâ , dicit Dominus.* 5. Cogitabit vas istud confringi per peccatum , et in suum redigi pulverem : *Pulvis es , et in pulverem reverteris.*

PUNCTUM II.

Omnipotentia Dei , in corpore humano formando , ex tam rudi , vilique materiâ. 1. Quia tot et tam diversis partibus , tamque delicatis constat ; et coaluerunt omnes momento : *Omnia ossa mea dicent : Ps. 34. 10. Domine , quis similis tibi ?* Eadem membra in utero formantur ex vili quoque materiâ , sed per interval- lum. A Deo tamen : ut mater Machabæorum professa est : singulorum membra non ipsa *compegi* , sed *mundi Creator , qui formavit hominis natiuitatem.* 2. Quòd tam pulchrum corpus , et complexionis tam eximie , in justam magnitudinem subito eduxerit ; cum aliàs per triginta annorum incrementa perfici soleat. 3. Quòd figurâ erectum , et spectans in cælum , quò mens et cor sustolli debent. At sunt , quos *alligavit Satan* , ut mulierem illam , quam Dominus solvit ; et *inclinati* ad terram incedunt , nec possunt *sursùm respicere*. 4. Quòd tametsi ob perfectam complexionem corpus formatum est nudum , et inerme , cum reliqua animalia vestita , et instructa ad suâ defensionem ferè sint à naturâ : tamen defectum hunc omnem supplet industria , quâ pollet homo , ad se contegendum muniendumque.

PUNCTUM III.

Et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ. Quo in primis significatur , animam hominis non esse ex terrâ , ut corpus , vel ex aliâ quâpiam re produc-

tam; sed creatam à Deo ex nihilo, atque ex præcordiis Dei procedere, amore singulari: et per os ejus, quasi prodire. Quod de sapientiâ divinâ dicitur:

Ecclesi. 24. 5. *Ex ore Altissimi prodit*, et anima est imago Dei, ut ipsa sapientia: sed hæc, increata, et consubstantialis; Tanta est animæ nostræ nobilitas! De quâ gloriari oporteat, non de prosapiâ majorum; et glorificare largitorem, et illuc contendere, undè exieris, nempe ad Deum; in eoque esse per caritatem.

Animam vocat *spiraculum vitæ*: quia inspirata corpori, facit illud vivere, et respirare: quod est signum vitæ. *In faciem* autem inspiravit, quia in eâ vigent præcipui sensus, et ipsa respiratio, quibus maximè vita constat. Igitur quoties respiro, suspirabo ad illum qui suspirationem dat mihi. Nam sicut corpus absque animæ spiraculo non potest vivere: ita nec anima mea, nisi Deo illam conservante, et quasi semper spirante.

Vita gratiæ. Cogita etiam, esse aliam vitam spiritualem gratiæ, quam similiter inspirat Deus. Nec abs re fortè quis dicat, non unâ tantum necessitate linguæ factum, ut in Hebræo legeretur, quòd *inspiravit* Deus *spiraculum vitarum*; hoc est vitæ naturalis et gratiæ: sed et reipsâ, ita factum. Nam primus homo accepit simul ambas, creatus in gratiâ. Quanquàm et naturalis vita est multiplex: vegetans, sentiens, et rationalis. Ad significandam inspirationem vitæ gratiæ, Christus dedit *Spiritum sanctum* per insufflationem: *Joan. 20. 22.* Nam Spiritus sanctus, sanctificator animarum, pro-

De format. corporis Adæ, etc. 391
cedit à Patre per os Filii, tanquàm divinus flatus. O hunc, Deus, assiduè mihi affla, ut hâc vitâ vivam!

PUNCTUM IV.

Quis sensus Adæ, ubi se primùm, et creata circumspexit, cælos, solem, astra, et convestitam terram amœnitate admirabili: ubi in Paradisum inductus, ubi animalia ad eum adducta, quibus et nomina dedit! Et acceperat divinitus scientiam, quâ æstimare posset donorum magnitudinem. O quid erit in cœlestem illum Paradisum introduci, et tantò meliorem mundum spectare!

PUNCTUM V.

Cur aves, et terrestria animalia Deus creaverit in utroque sexu: hominem non item, sed virum tantum. *1.* Quòd homo creabatur, ut Deo vacaret, non generationi: etsi id tunc erat necessarium ad propagationem; sed quasi per accidens. Undè et in soppore, ex ejus latere Eya est producta: quòd conjugium non debet impedire studium orationis: *Et 1 Cor. 7. 29. qui habent uxores sint tanquàm non habentes.* *2.* Ad fovendam inter nos caritatem: quòd ex uno omnes, ex uno Patre in Cælo, et ex uno Patre in terris. Undè Malachias: *Numquid non unus Pater omnium nostrum? Numquid non unus Deus creavit nos? Quare ergo despicit unusquisque fratrem suum? 3.* Significatur unus Pater inesse gratiæ, Christus Dominus Pater futuri seculi. Ex hujus latere, sopiti in cruce,

Creatio viri prior.

Malach. 2. 10.

formata est Ecclesia : dum sanguis et aqua fluxit in lavacrum regenerationis , quo illa ædificatur , et efficitur , *non habens maculam , aut rugam*. Ex quo capite , tantò plùs ad mutuam amorem excitari debemus.

MEDITATIO XXVII.

De approbatione totius operis , ac de Sabbato.

PUNCTUM I.

POST opera singula , vidit Deus quòd essent bona : in fine autem , reflectens se super omnia , vidit quòd erant valdè bona. Nempè unaquæque res in se bona fuit , et in ordine ad perficiendum mundum (quia ex illis constat) valdè bona.

Solus Deus potest ita loqui de omnibus suis operibus : tum etiam Christus , qui peccare non potuit , quòd esset Deus , de quo dicitur : *Benè omnia fecit* : et beata Virgo , quæ non peccavit , ex singulari privilegio. Alii quantumvis justi non item : *In multis offendimus omnes*. Debemus omnes nostra examinare , primò singula , ubi aliquid perfecimus ; deindè ad vesperam , quæ per diem : tertio in fine hebdomadæ , pro confessione ordinarià : quartò quotannis , pro generali : demùm in fine vitæ , ut *princeps mundi hujus in nobis , quod suum sit , non habeat quidquam*.

PUNCTUM II.

Requievit die septimo ab omni opere , quod patrârat : Gen. 2. 2.
Non quasi non posset plura facere ; sed quia jam istud perfectum erat. Nec requievit in ipsis creaturis , undè nihil accepit ; sed in seipso , gaudens quòd explevisset æternum suum consilium creandi mundum. Sic ego in Deo , non in creaturis , quietem ponam. Lætari licet de illis ; nam et *Lætabitur Dominus in operibus suis* ; et : *Delectâsti me , Domine , in facturâ tuâ , et in operibus manuum tuarum exultabo* : Ps. 103. 31. Ps. 91. 5.
sed non requiescere in illis , verùm ad Deum illas referre. *Requievit Deus* , non quasi laborâsset : sic mihi ne sit labori , propter Deum operari. *Et benedixit diei septimo*. Dei benedicere , est benefacere. Cessavit à creando ; non à conservando , et gubernando , quod fecerat : sed ex tunc , usque modò , semper operatur , quæ est nova benedictio. Creaturæ quoque ipsæ , secundum acceptam virtutem , deinceps operari cœperunt , atque ad fines suos tendere. Neque enim conditæ sunt , ut cessarent , ac in primis homo ipse : cui præcipuè sanctificatus est dies Sabbati , ut moneretur æternæ quietis , et sabbatismi , quò aspirare deberet.

PUNCTUM III.

Præcipit Deus Judæis : *Memento ut diem Sabbati sanctifices* : idque ad memoriam beneficii creationis. Exod. 20. 8.
Huic successit dies Dominicus , in memoriam renovationis. Mysterium cessationis.

ab omni
opere.

vationis, quam suâ redemptione Christus perfecit; et illius, quam speramus, in resurrectione corporum, et gloriâ cœlesti. Porrò sanctificatur dies Dominicus: 1. Abstinendo à peccatis, quæ sunt opera maximè servilia. Nam, *qui facit peccatum, servus est peccati*; nec major potest esse ingratitude, quàm tunc offendere Deum, cùm recolenda est memoria illius beneficiorum. 2. Meditando acceptum beneficium, per exercitium orationis. 3. Laudando Deum, etiam voce: quod fit in Ecclesiâ, quò convenire oportet; *cantantes in cordibus nostris... et gratias agentes Deo, et Patri misericordiarum per Christum*. 4. Offerendo sacrificium, quod fit ad cultum Dei, in gratiarum actionem, et ad impetranda beneficia. Offerre autem cum sacerdote quisque debet, jungendo intentionem suam et preces; ut acceptabile fiat Deo sacrificium, nobisque salutare. Addi etiam debet sacrificium spiritûs contribulati, et cordis contriti; necnon sacrificium justitiæ, et honorum operum: quia non sufficit cessare à servilibus, nisi adjiciamus bona.

Coloss. 3.
16.

Quando nos ita sanctificamus diem, vicissim Deus benedicet illi diei, replens nos benedictionibus cœlestibus, ac etiam temporalibus. Ergò, *convertere, anima mea, in requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi*: Recole accepta, adspira ad futura.

Ps. 114.7.

MEDITATIO XXVIII.

De conservatione rerum, et dependenti
à Deo.

PUNCTUM I.

Omnia pendent à Deo in conservatione sui esse, quæ est quasi continuata quædam creatio. Sicut lumen in aere, sole subtrahente concursum, statim perit: ita, etc. Hoc est, quod Paulus ait: *Portans Heb. 1. 3. omnia verbo virtutis sue*: Et Isaias: *Conservata sunt... Isa. 48. 6, nunc creata sunt, et non ex tunc.* ^{7.}

Omnia
pendent à
Deo.

Hinc fiduciam concipiam ex Deo, ut ille: *Nos Mach. 3. in omnipotente Domino, qui potest, et venientes adversus nos, et universum mundum, uno nutu delere, confidimus.* ^{18.}

Item, timorem à tam potenti, cùm justus sit: *Corripe me, Domine, verumtamen in judicio, et non in furore tuo; ne forte ad nihilum redigas me.* Quomodo timerem offendere eum, qui me tribus digitis appensum teneret in sublimi! ^{Ser. 10. 24.}

Item affectum concipiam humilitatis, cùm ex me non subsistam, nisi quâ sustentor: et simul, affectum caritatis erga sustentem me.

PUNCTUM II.

Ad conservationem etiam hominis concurrunt omnia à Deo creata, cœli, astra, motores, elementa, <sup>Beneficia
ex conserva-
tione.</sup>

et tot alia; undè cibus, et quæcumque faciunt ad conservationem hominis. Quod in particulari applicabo ad quasvis res, quibus utor pro sustentatione, et commodo. Quæ licèt exiguæ, non exstant tamen absque multis causis, tum particularibus, tum universalibus; à cælo, etc.

Item, quòd Deus nunquàm aliquid in nihilum redigit, sed ex uno aliud existere facit: nec peccatores et dæmones ipsos omninò delet, quamvis aliquandò dixerit: *Pœnitet me fecisse hominem.*

Item, quòd multa nos latent beneficia Dei, pro conservatione nostrâ, dum à nobis avertit pericula mille. Nec est malum, quod aliquis patitur, quin ego simile experiri possem. Latere autem ea vult, ut doceamur benefacere, non quæsitâ laude.

PUNCTUM III.

Quòd res omnes pendent à Deo, non in esse tantùm conservando, sed ut operari possint. Ubi, admiranda omnipotentia, quæ assistit omnibus in operando, perindè ac si uni tantum! Applicabo mihi, discurrendo per singulas operationes meas: *Domine, omnia opera nostra operatus es nobis; et: Pater meus usque modò operatur.* Et hæc assistentia est infallibilis, nisi si quando se subtrahat ad gloriam suam manifestandam: ut cum *non tetigit tres pueros in fornace omninò ignis, neque contristavit.* Et concurrat ad ipsasmet actiones, quibus inest culpa, ne derogat humanæ libertati. O, ego non abutar tuo concursu

Actiones rerum à Deo pendent.

Isa. 26. 12.
Jouh. 5. 17.

Dan. 3. 50.

Quid sit Providentia, etc. 397

concurso ad malum: ac siquidem *in te movemur et sumus*, omne quodcumque, vel ago, vel sum, tibi serviat.

Hinc humiliabor, quòd nihil planè agere ex me possum: *Non... sufficientes sumus cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est; et: Sine me nihil potestis facere.* Nimirùm, ut homo non gloriatur: *Numquid gloriabitur securis contra eum qui secat in eâ? Humiliamini igitur sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in tempore visitationis.*

MEDITATIO XXIX.

Quid sit Providentia, et quæ bona ex eâ proveniant?

PUNCTUM I.

PROVIDENTIA est dispositio mediorum, per quæ fines suos consequantur res creatæ, ac præsertim homo. Ubi, 1. considerandum, in Deo, ex parte intellectûs, inesse perfectam notitiam finium, et mediorum, nec non et impedimentorum, quæ obijci possunt; et quâ ratione eis occurrendum. Undè ex ignoratione non potest falli divina Providentia, sicuti potest humana: *Cogitationes mortalium timidæ, et incertæ providentiæ.* 2. Ex parte voluntatis, quæ est summè bona, voluit rebus præfigere excellentissimum finem; qualis est manifestatio suæ

DURONT. Compend. II.

Z

gloriæ: sed præterea, singulis rebus proprium et accommodatum, cum opportunis mediis: homini autem, ut angelis, claram sui visionem; qui finis supra naturam est. 3. Ex parte potentiæ, nihil Deo deest ad præstandum, quod ordinavit: Quare providentia utitur his tribus: sapientiâ, bonitate, potentiâ: Quibus tanquam tribus digitis sustinet mundum.

1 Pet. 5. 7. Hæc ad me applicabo: atque ita, omnem sollicitudinem projiciam in eum, quoniam ipsi cura est de me.

Cant. 2. 16. Dilectus meus mihi, et ego illi: ipse mea curabit; ego, quæ illius sunt.

PUNCTUM II.

Bona providentiæ Dei. Quod divina Providentia est mihi omnia. Dat esse, ut mater; gestat ulnis, ut nutrix; instruit, ut pædagogus, et ut magister, consiliarius, rector, amicus, medicus, judex, pastor; et quæcumque officiorum genera cogitari possunt, ex caritate, et misericordiâ provenientia, mihi præstat. Ab eadem proficiscitur quidquid animæ et corpori boni obvenit: mala autem avertit, vel ex eis eripit.

PUNCTUM III.

Coram gerit suorum. Providentia Dei, 1. tota est circa creaturas, non etiam circa se, cum nihil aliundè accipiat. 2. Est circa singula vel minutissima: *Pusillum et magnum ipse fecit, et æqualiter cura est illi de omnibus*; undè confidam. 3. Sic est Dei propria, ut per se Deus

De Prov. in gubernat. mundi. 399
illam exequitur: quia, etsi utitur ministerio, tamen ipse adest omnibus; et sine illo nihil fit, etiam ex liberis. 4. Nihil casu evenit respectu Providentiæ divinæ.

MEDITATIO XXX.

De Providentiâ in gubernatione mundi.

PUNCTUM I.

PROVIDENTIA in creatione mundi recolenda. Antequam ipsum hominem conderet, ædificavit prius illi domum. In creatione mundi.

PUNCTUM II.

Qui creavit, idem gubernat: *Quem constituit alium super terram?* ait Job; et Sapiens: *Tua, Pater, providentia gubernat à principio omnia.* Gubernat. Job 34. 13. Sap. 14. 3. Communitat tamen partem aliquam cum creaturis: quare, *qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit.* Rom. 13. 2. Ipse autem, ut supremus gubernator, dirigit illos ipsos ministros suos.

PUNCTUM III.

Gubernat, 1. excellenter: ut pater dans, nomine, suaviter, rebus propensionem ad fines, ad quos eas dirigit. Undè homini indidit ad virtutem inclinationem, cumque ab appetitu retardari posset, idè cum justitiâ originali eum creavit. 2. Efficaciter: Excellentia gubernationis.

in promptu habens facere, ut velimus quod ipse vult, salvâ libertate. 3. Justè: cùm alioqui sit Dominus absolutus, et quidvis possit constituere de creaturâ. Hinc supplicia, et præmia proponit, et reddit pro merito. 4. Utiliter impertit participationem suæ bonitatis, conservat, promovet ad profectum: *Dominus regit me, et nihil mihi deerit.* Imitentur, qui regunt, has proprietates Providentiæ circa suos.

PUNCTUM IV.

Univer-
salius. Extenditur ad omnes creaturas, à supremo angelo ad vermiculum: *Nonne duo passeres asse veniunt? Et unus ex illis non cadet super terram sine Patre vestro. Capillus de capite vestro non peribit.*

MEDITATIO XXXI.

De Providentiâ in victu, cultu, et bonis fortunæ.

Sumitur hæc Meditatio ex verbis Christi. *Matth. 6. Luc. 12.*

PUNCTUM I.

Matth. 6. 25. NE solliciti sitis animæ vestræ, quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini. Quæ sollicitudo reprehenditur: 1. Si de superfluis ad vitam, vel statum. 2. Si non in tempore. 3. Si malo modo: cum

Nimia sollicitudo.

jacturâ spiritualium, aut præ illis, aut per media illicita, aut ob malos fines, aut si in eis constituitur finis. 4. Si anxia et cum turbatione, ut Marthæ: quia est signum inordinati affectûs ad rem, et defectûs fiduciæ erga providentiam Dei. Examinabo me de his, ne sim illius similis cui dicitur: *Stulte! Luc. 12. 20.* hæc nocte animam tuam repetunt à te, quæ autem parâsti, cujus erunt? Sequar illud: *Omnem sollicitudinem projicientes in Deum, quia ipsi cura est de vobis. Petr. 5. 7.* Non tamen reprehenditur debita diligentia in providendo, quæ careat prædictis vitiiis.

PUNCTUM II.

Ratio redditur à Christo: *Nonne anima plus est quam esca, et corpus plus quam vestimentum? Matth. 6. 25.* Tria sunt. 1. Quòd præstat anima escæ, corpus vestimento, quibus continentur omnia ad vitam et cultum. 2. Quòd sicut ex Deo habemus animam et corpus, ita ex ejus dispositione venit, quòd egeamus escâ, et veste. 3. Quòd qui dedit illa, dabit ista, ac proindè ei fidendum. Collige hinc, quòd escâ et cultu utendum, quatenus non obsint potioribus, sicut Paulus: *Noli propter escam destruere opus Dei. Rom. 14. 20.* Et: *Quid prodest homini, si mundum universum lucratur, animæ verò suæ detrimentum patiat? Matth. 16. 26.* Item, collige universè, quando præbet Deus aliquod insigne donum, daturum etiam quæ illuc spectant. Sic Paulus: *Qui proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia Rom. 8. 32.*